

JÓB KÖNYVE 1-4.

Az Ószövetség könyveit különböző részekre osztjuk: Az első öt, a Törvény könyvei, az ezt követő könyvek Izrael népének történelem könyvei a kánaáni bevonulástól a babilóniai fogságig, majd a fogságból való visszatérésig. A történelem könyvek Kr.e. 400-ig tartanak.

Jób könyvétől kezdve az Ótestamentum könyveit költészeti könyveknek nevezik. Ezek a következők: Jób, Zsoltárok, Példabeszédek, Prédikátor, Énekek Éneke. Ezek a zsidó költészet részei, és nem hasonlít a mi verseinkhez, mivel nem a szavak rímelenek, hanem ezek vagy hasonló, vagy ellentétes gondolatok gyűjteménye. A rímelés tehát a gondolatokban keresendő: Pl. az igaz útja ..., a gonosz útja

A költészeti könyvek közül Jób a legelső, és talán még az 1Mózesnél is korábban íródott, annak ellenére, hogy az 1Mózes olyan eseményeket ír le, amelyek természetesen megelőzik Jób korát. Ugyanakkor az 1Mózesben említenek egy Jóbab nevű embert, aki lehet, hogy pont az ebben a könyvben szereplő Jób, és aki Ábrahámmal egyidőben élt.

Jób könyvében tehát olvashatunk azokról az emberi gondolatokról, amelyek talán a legrégebbi emberi gondolatok voltak a földön az írás kialakulása után. Ebből láthatjuk, hogy az ember már kezdetek óta hasonló a maihoz. A kultúrák és az idők megváltoztak Jób óta, de tulajdonképpen ugyanolyan problémákkal küzdünk, mint annak idején Jób. Ugyanazok a szükségleteink manapság is.

Jób bemutatja azt az embert, aki talán a leginkább lealacsonyodott, és visszalépett pusztán a létfenntartásig. Mindent elvesztett, amit mi az élethez szükségesnek gondolunk, mindent amit mi fontosnak tartunk életünk szempontjából: az anyagi értékeit, a családját, a barátait, az egészségét, és még saját létezésének értelmét is, mert végül már halálért kiált.

Amikor mindent elvesztettél, akkor derül ki a szíved legmélyebb vágya és akarata. Nem kell azon gondolkozzál, hogy melyik étterembe mész a gyülekezeti alkalom után, nem kell senkivel megvitatni, hogy mit fogunk csinálni az ünnepek alatt.

Az az igazság, hogy olyan dolgokkal töltjük meg az agyunkat, amelyek egyáltalán nem alapvetőek az élet szempontjából, mert vannak barátaink, és igen sok minden érdekel, és ezek nagyon fontosakká válhatnak egy idő után. Sajnos az emberek olyan dolgokkal tölthetik el az életüket, amelyek egyáltalán nem számítanak. Elpazarolhatják értelmetlen dolgokra: Nem is az a kérdés, hogy Mit együnk? Tudunk-e enni egyáltalán? Hanem az, hogy mit választunk a sok minden közül, és ezeken tudunk vitatkozni, és a végén emiatt adjuk be a válópert.

Mekkora tragédia, hogy az emberek apró-cseprő dolgokkal töltik el egész életüket, és sohasem jutnak el az élet nagy kérdéseire. Jób esetében a fennmaradás volt a kérdés, mindenét elvesztette. És ekkor a pusztán ember kiáltott azért, ami valóban szükséges az ember életének alapjaihoz. Ezért Jób egy nagyon érdekes könyv, mert az élet legmélyebb kérdéseivel foglalkozik.

Jób története alátámasztja az Isten által Ézsaiásban kijelentetteket: „Isten útjai kifürkészhetetlenek számunkra.” Nem képelem azt, hogy mindent ismerek Istennel kapcsolatban, hanem inkább be kell ismerjem, hogy nagyon keveset értek meg belőle, és ezért dicsőítem Őt. Ha mindent megértenék, akkor Ő az én szintemen volna, és mit kellene dicsőítsek vele kapcsolatban?

A valóságban viszont az, hogy Ő sokkal hatalmasabb bölcsességben, tudásban, értelemben, és ezért csak csodálni és tisztelni tudom Őt, és dicsőíteni. Ő nem mindig cselekszik úgy, ahogy azt én szeretném, és nem is szokta mindig megmagyarázni, hogy miért tette a dolgokat úgy, ahogy tette. Sokszor nem is veszi figyelembe azt, hogy én mit akarok, és ellenvetésem ellenére teszi a dolgokat. Mindezt azonban értékelni tudom, mert már régen rájöttem, hogy sok mindent nem értek.

Abba a kategóriába tartozom, amelyről Shakespeare azt írta: „Ember, a szegény ember annyira tudatlan mindabban, amit a legjobban tud.” Ezt én is látom magamról, és ezért boldogan alárendelem az életemet és az akaratomat Istennek, és az Ő bölcsességének. Hálásan imádkozom azt, hogy Istenem nem értem, hogy mit csinálsz, de tudom, hogy amit teszel, az a legjobb, ezért csak folytasd és ne az én akaratom, hanem a Tied szerint tégy mindent.

Jób könyve így kezdődik:

Élt Úc földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félté az Istent, és kerülte a rosszat.

Jób jó ember volt.

Hét fia és három leánya született neki.

Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamár volt a jószága, és igen sok szolgája volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél.

Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak.

Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkeltek, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal.

Ez volt Jób életének bevezetése, és most a mennyei színre váltunk, Isten trónusa előtt vagyunk.

Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is.

Ebből láthatjuk, hogy a Sátán bukása után is bejáratos volt Isten elé. Vajon miért engedte meg ezt Isten? Mondtam már, hogy nem tudok mindent Istennel kapcsolatban, és így ezt sem tudom. A Biblia azt írja, hogy a Sátán a tesvérek vádlója, és Isten előtt vádolja őket éjjel és nappal. Itt is ezt teszi.

Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem.

Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat.

Az „észrevetted” szó eredetijét katonai jelentésben használták akkor, amikor egy hadvezér tanulmányozza azt a várost, amelyet megtámadni készül, hogy a város elpusztításához szükséges stratégiát kidolgozhassa. Figyeli a város kapuit, melyeket mikor nyitnak ki, melyek a leggyengébb kapuk, mikor jönnek ki és be az emberek – mindezt azért, hogy bevehesse a várost. Ez az észrevetted szó héber jelentése itt.

Isten tehát azt kérdezi a Sátántól, hogy „Tanulmányoztad Jóbot, hogy összeállíthasd elpusztításának stratégiáját?”

Isten azt mondja Jóbról, hogy tökéletes ember, szereti Őt, és kerüli a gonoszt. A Sátán már tanulmányozta Jóbot, és ki is alakította a vele kapcsolatos filozófiáját:

A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent!

Hiszen te oltalmazod őt, a házát és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön.

Az „oltalmazás” itt szó szerint azt jelenti, hogy védőgyűrűt helyezett Isten Jób köré. A Bibliában olvassuk, hogy Isten az angyalainak megparancsolja, hogy védjék az Ő gyermekeit, és mindannyiunk köré védőgyűrűt helyez. A Sátán emiatt panaszkodik.

De nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged!

Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezedbe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől.

Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvériük házában, hírnök érkezett Jórhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek.

De a sébaiak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvériük házában.

De hirtelen nagy szél támadt a puszta felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked.

Egyetlen pillanat alatti pusztulás! Minden vagyond és gyermekeid eltűnnek! Most mit tehetsz?

Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!

Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen.

Sokszor hallottam, hogy emberek ostoba módon vádolják Istent. Lehet, hogy nem átkozódtak, de ilyeneket mondtak: „Nem hiszem, hogy Istent érdekli az én sorsom.” „Nem hiszem, hogy Isten szeret engem.” Ezek ostoba vádak. Jób nem esett ebbe a hibába, és átment az első teszten.

Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is, és megállt az ÚR előtt.

Bizonyos módon csodálom, és csodálkozok a Sátánon, hogy mersze van Isten elé állni.

Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem.

Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön. Feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. Még most is kitartóan feddhetetlen, bár felingereltél ellene, hogy ok nélkül tönkretégyem.

A Sátán első filozófiája csődöt mondott, ezért aztán egy újabbat talált ki, amelyben bemutatja számunkra, hogy nagyon felkészült az emberi természet témájában. A pszichológusok azt állítják, hogy az ember legerősebb alapvető ösztöne a létfenntartási ösztön.

*A Sátán azonban így válaszolt az ÚRnak: Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad!
Nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá csontjaira és a húsára, majd káromol még téged!
Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: A kezébe adom, csak az életére vigyázz!*

Isten megint határt szabott a Sátán munkájának. És ez mindig így van. A Biblia azt írja, hogy Isten nem engedi meg, hogy az általatok elviselhető kísértésen felül megkísértsenek. A Sátán sok mindent kitalálhat, de Isten azt mondja: „Elég, nem tovább!”

Ebben az esetben szerintem Isten túl messze engedte a Sátánt. Mégis Ő szabta meg a korlátokat. És ezzel el is jutottunk egy problémához. Ha Isten korlátozza a Sátánt, akkor miért nem teszi be őt egy üvegbe, és miért nem indítja egy végtelen útra az űrbe. Ha egy napon úgyis be fogja dobni őt és követőit a gyeHENánba, a külső sötétségbe, akkor ezt miért nem most teszi meg, és ezáltal minket is megmenthetne a sok nyomorúságtól.

Miért van a Sátánnak hatalma és szabadsága ilyen dolgokra? Miért engedte meg Isten, hogy a Sátán bemehessen az Édenkertbe?

Miért engedi meg neki, hogy szabadon harcolhasson ellenünk? Mindennek megválaszolására vissza kell menjünk ahhoz a kérdéshez, hogy: Miért teremtette Isten a földet?

Isten azért teremtett minket, hogy legyen valaki akit szerethessen, és legyen valaki, aki Őt szeresse. Azért, hogy értelmes szeretetről beszélhessünk mindez szabad akaratból kell megtörténjen. Nem lehetünk robotok, ezért szabad akarat, választási lehetőséggel kell rendelkezünk ahhoz, hogy értelmesen, valóságosan szerethessük Istent.

Ezért kaptuk a szabad akaratot. De milyen értéke van ennek, ha nincs semmi, ami közül választhatunk. Ez értelmetlen lenne. Ezért Isten nemcsak szabad akaratot, de egy másik választásának a lehetőségét is megadta: ezért engedte meg, hogy a Sátán fellázzadjon Isten ellen. Így jöhet ő be az ember életébe, és így lesz ő választási lehetőség számunkra. Ha ilyen körülmények között választjuk Istent, akkor Isten tudni fogja, hogy a szívünk mélyéből választottuk Őt, értelmes választás volt, és így van értelme az Ő dicsőítésének és dicsőségének is.

Ha az ember a rosszat választja, akkor ez kiábrándulással és összetört szívvel járhat. De Isten tudta, hogy az évek során sokan fogják a jót választani, és azoknak a szeretetéért, akik Őt választják, megengedte a választás lehetőségét, annak ellenére, hogy tudta, hogy sokan a rosszat választják majd.

A választási lehetőség ma is rendelkezésre áll, a Sátán továbbra is arra bátorít, hogy az ő útjait válasszuk. De ha ellenállunk neki, az ő kísértéseinek, csábításainak és azoknak a dolgoknak, amelyeket az utunkba helyez azért, hogy elforduljunk Istentől, az Ő törvényeitől, az Ő Igéjétől, és a saját vágyainkat teljesítsük, - ha ellenállunk, és még mindig szeretjük Istent, és Őt dicsőítjük, neki énekelünk, és az Ő Igéjén gondolkodunk, róla elmélkedünk, akkor ez a vele levő közösségünk nagyon értékes lesz. Isten tudja, hogy nem kényszerít téged, és a választás a szívedből jön.

Ezért teremtette Isten az embert, ezért engedi meg, hogy ez az egész zűrzavar létezzen; azért, hogy mindennek közepette legyenek olyanok, akik őszinte szeretettel szeretik Őt. Nem kell Isten szeressed, nem kell Őt szolgáljad, mert nagyon vonzó alternatívák léteznek, de az embernek dönteni kell, és Isten dicsősége az, amikor az ember jól választ.

A Sátán tehát egy eszköz Isten kezében. Isten különböző korlátok közé helyezte. A korlátok ellenére Jóbnak a teste tele van kelésekkel.

A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig. Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült.

Képtelen volt leülni vagy lefeküdni, mert kegyetlen fájdalmat kellett elviseljen a sok kelés miatt. Amikor mindezt a kint és szörnyűséget látta a felesége...

A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg!

Mindezt egy szerető szív mondta, mert nagyon fájt neki, hogy őt ilyen körülmények között kellett látnia.

De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával.

Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamáii Cófár. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvételt vigasztalják őt.

Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszagatták köntösüket, és port szórtak a fejükre.

És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.

Végre kinyitotta Jób a száját, és megátkozta születése napját.

Megszólalt Jób, és ezt mondta:

Vesszen el a nap, amelyen születtem, az éjszaka, mely tudta, hogy fiú fogant!

Legyen sötét az a nap, ne törődjék vele Isten odafönt, ne ragyogjon rajta napsugár!

Vegye birtokba sötétség, a halál árnyéka, lakozzék rajta felhő, nappal is sötétség tegye rémessé!

Azt az éjszakát vak sötétség ragadja el! Ne kerüljön az év napjai közé, ne számítsák bele a hónapok számába!

Legyen az az éjszaka meddő, ne legyen akkor ujjongás!

Ismét a héber költészet jellemzőjeként a gondolatok ismétlésének sorozatával van dolgunk: sötét sötétség, árnyék, éjszaka, stb. Ugyanaz a gondolatsor egyre erősödő hangsúllyal.

Rontsák meg, akik képesek megátkozni a nappalt, felingerelni a Leviátánt.

Sötétüljenek el annak alkonyatán a csillagok, hiába várjon világosságra, ne lássa meg a hajnal sugarait, mert nem zárta be anyám méhének ajtaját, és nem rejtette el szemem elől a nyomorúságot!

Miért nem haltam meg, mikor megszülettem? Miért nem múltam ki, mikor anyám méhéből kijöttem?

Miért is vettek engem térdre, és emlékre, hogy szopjak?

Akkor most fekiüdnék, és békén lennék. Akkor aludnék, és nyugalmam volna,

a föld királyaiival és tanácsosaival, kik kőhalmokat építettek maguknak,

vagy a fejedelmekkel, akiknek aranyuk van, és ezüsttel töltötték meg házaikat.

Vagy miért nem lettem olyan, mint az elásott koraszülött, mint a világosságot nem látott csecsemők?

Ott megszűnik a bűnösök nyugtalansága, megnyugszanak, akiknek erejük ellankadt.

A foglyok ott mindnyájan nyugton vannak, nem hallják a hajcsárok hangját.

Egyforma ott a kicsiny és a nagy, és a rabszolga megszabadul urától.

Miért is ad világosságot a nyomorultnak, és életet a megkeseredett lelkűeknek,

akik várják a halált, de hiába, pedig jobban keresik, mint a rejtett kincset,

akik ujjongva örülnek, örvendeznek, ha megtalálták a sírt;

az útvesztőbe jutott embernek, akit Isten kerített be?

Mert mielőtt eszem, sóhajtozom, kitör belőlem az ordítás, mint a vízfolyás.

Mert amitől leginkább rettegetem, az jött rám, amitől remegtem, az ért utol engem.

Nincs pihenésem, se csendességem, nincs nyugalmam, remegés jön rám.

Szeretném hangsúlyozni, hogy Jóbnek a nyomorúságában fogant gondolataira nem kell bibliai tanítást alapozunk. Az adventisták, a Jehova Tanúi, és mások Jób ezen kijelentéseire alapozva kifejlesztették a lélek alvására vonatkozó tanításaikat. A következő versekre alapozzák ezt:

Ott megszűnik a bűnösök nyugtalansága, megnyugszanak, akiknek erejük ellankadt.

A foglyok ott mindnyájan nyugton vannak, nem hallják a hajcsárok hangját.

Ők a sírról beszélnek itt, hogy ha meghalnak, akkor még a bűnösök is nyugalomba kerülnek, ahol nincs baj, csak csend, és semmi más.

De emlékezzünk, hogy ezt az a Jób kiáltja, aki a nyomorúsága mélyén van, így ezek nem Isten ihletett igazságai, hanem ezek a szavak Isten útjainak megértésére irányulnak. Jób kihívja Istent, és kételkedni kezd abban, hogy értelme volna az életének. Azért nem vehetjük ezeket a kijelentéseket Isten igazságának, mert a 38.-ik fejezetben, miután az ember képtelen volt felfogni, hogy mi történik, Isten megjelenik, és elkezd beszélni Jóbbal, kérdőre vonja:

Ki akarja elhomályosítani örök rendemet értelem nélküli szavakkal?

Jób könyvébe az emberek által mondott szavak az akkori kor emberi filozófiáit tükrözték, amelyet a kor bölcsei fogalmaztak meg. Isten mindegyikre a sok spekulációra az „értelem nélküli szavak” kifejezést használja, és ezek ennyit értek. Értelmetlenek voltak, mert nem értették, hogy mi történik a színpalak mögött.

A 38:17-ben pedig ezt mondja Isten Jóbnek:

Föltárultak-e előtted a halál kapui? A halál árnyékának kapuit láttad-e?

A halálodról beszéltél, hogy milyen jó lenne ott, mert csend van és nyugalom, nincs semmi probléma. De vajon voltál-e már ott, hogy minderről úgy beszélsz, mintha tudnád, de valójában fogalmad sincs. Nem voltál ott, nem tudod miről beszélsz. Ha tanítást akarsz kifejleszteni azzal kapcsolatban, hogy mi fog történni egy emberrel a halál után, akkor nem használhatod erre Jób szavait, sem pedig Salamon Prédikátor könyvében leírt szavait, de még a Zsoltárokból leírtakat sem, mert legtöbbször ezek az emberek olyan dolgokról beszéltek, amikről fogalmuk sem volt. Emberi bölcsességeket fitogtattak, emberi korlátokkal együtt.

Ha valóban akarjuk tudni, hogy mi fog történni a halál után, akkor jobb, ha Jézus szavait hallgatjuk meg, Akinél jobban senki sem tudhatja. Vagy használhatjuk az Újtestamentumban levő Szentlélek által ihletett szavakat.

Isten megfeddi Jóbot, mert ő valami olyan dolgról kezd beszélni, amiről fogalma sincs: a halálról, és arról, hogy ő milyennek képzei a halál utáni létet.

Vannak olyan félrevezetett áldott szentek, akik ugyanolyan tudatlanok, mint Cófár, Bildád és Elifáz, mert nagyító alá veszik Jób szavait, hogy „amitől félttem, az be is következett”, és azt mondják, hogy ez volt Jób problémája. Nem volt hite, és mindig is ezektől a dolgoktól rettegett, így meg is kapta azokat. Ha elég hite lett volna, akkor mindez sosem történt volna meg vele. Ez ugyanolyan ostoba és tudatlan kijelentés, mint Elifázé, Bildádé és a többieké. De nekik legalább jó mentségük van a tudatlanságukra, mert nem olvashatták Jób első fejezetét, hogy tudhassák, hogy mi történik a háttérben.

Dávid azt mondta, hogy „tudom, hogy egy nap Saul meg fog ölni engem.” De nem az történt, amit ő gondolt. Ezért nem kell azon aggódjunk, hogy nehogy kicsússzon valami negatív szó a szánkunkon. Nem azt

várja Isten, hogy végre ejtsél ki valami negatív kijelentést, és akkor lecsap rád és be is teljesíti azt. Miféle Isten lenne az ilyen?

Ugyanakkor hiába jelented ki ezerszer azt a pozitív dolgot, ami nem jó számodra, mert Isten az Ő kegyelméből nem fogja azt beteljesíteni számodra. Nem irányítjátok Istent, és kérlek, ne is próbáljátok meg ezt. A világ elég nagy bajban van már így is, és még csak rosszabb lenne, ha én fognám a kezembe a kormánybotot, és irányítani kezdeném azt.

Jób tehát elsorolta a panaszait, és Elifáz, a vigasztalására jövő barátja ezt mondta:

Megszólalt a témáni Elifáz, és ezt mondta:

Ha beszélni próbálok hozzád, fáraszt-e? Mert ki tudja itt magába fojtani a szót?

Hiszen másokat intettél, és a lankadt kezeket erősítetted.

A botladozót talpra állították szavaid, és a roskadozó térdeket erőssé tetted.

Most, hogy rajtad a sor, fáraszt? Amikor téged ér csapás, megzavarodsz?

Nagyon kedves vigasztaló szavak ezek: könnyű volt neked eddig másokat bátorítani, de amikor te magad vagy bajban, akkor lám, mi történik veled!

Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen utad?

Emlékezz csak: pusztult-e el valaki ártatlanul, és irtottak-e ki valahol becsületes embereket?

Máris elkezdi forgatni a kést: Jób, te nem vagy ártatlan. De hadd mondjam el nektek, hogy nagyon sok ártatlan ember halt már meg, és semmiféle logika sincs Elifáz mondókájában. A legártatlanabb Embert pedig keresztre feszítették.

Ahogy én láttam, a hamisságot szántók és a vést vetők ugyanazt aratják.

Az Isten leheletétől elpusztulnak, haragja szelétől semmivé lesznek.

Az oroszlán ordíthat, a fiatal oroszlán bömbölhet, de majd kitörnek az oroszlánkölyök fogai!

Elpusztul a hím oroszlán martalék nélkül, és elszélednek a nőstény oroszlán kölykei.

Titokzatos szó jutott hozzám, de csak suttogást fogott fel belőle a fülem,

éjszakai látomásoktól felizgatva, amikor mély álom száll az emberekre.

Rettegés és reszketés fogott el engem, és rettegés töltötte el minden csontomat.

Szellő suhant el az arcom előtt, felborzolódt a szőr testemen.

Megáll, de nem ismerem fel, amit látok. Egy alak van a szemem előtt, halk hangot hallok:

Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember?

Hiszen szolgáiban sem bízhat meg, és anyalaiban is talál hibát.

Elifáz most aztán ultra szentet kezd játszani. Találkoztatok már ilyenekkel akkor, amikor bajban voltatok? Víziókról, álmokról, hangokról, szellemekről kezdenek beszélni.

Hát még azokban, akik agyagházban laknak

Érdekes leírása ez testünknek. Az Új Testamentumban azonban azt olvashatjuk, hogy „kincset rejtenek e földi edényeink”, hasonló kifejezés. De a kincs a lényeg, mert Isten lakozik bennünk.

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma?” Ilyen dicsőséges kincsünk van ezekben a földi agyagedényekben, azért, hogy a dicsőség mindig Istenhez szálljon, ne ezekhez a törékeny edényekhez. Csak egy edény vagyok, de képes vagyok a világ legnagyobb kincsét magamban hordozni. Hihetetlen képtelenség egy ilyen nagy kincset egy egyszerű cserépedénybe helyezni, de Isten mégis ezt

tette, hogy a dicsőség ne az edényé, hanem a tartalmáé legyen. Emiatt aztán nagyon szomorú és tragikus, amikor az agyagedény megpróbálja a dicsőséget beseperni, ahelyett, hogy a benne lakónak adná azt, annak, Aki elvégzi a munkát.

Pontosan emiatt szeretem ezt a kifejezést:

Hát még azokban, akik agyagházban laknak, amelynek alapja porban van, és szétmorzsolják mint a molyt!

Reggeltől estig szétúzzák, észrevétlen elpusztulnak örökre.

Összeomlik sátruk, meghalnak bölcsesség nélkül.

54 perc